Лель-ревю

3'99

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

У майстерні художника. PLAYBOY

КОРОЛЕВА

Анаїс Нін

Художник сидів перед натурницею, змішував фарби і просторікував про повій, які його вельми цікавили. Комір сорочки із закасаними рукавами був розстебнутий, оголюючи сильну шию і темне волосся під нею, ремінь був ослаблений, причому на штанях одного гудзика не вистачало. Він казав:

— Я люблю повію передусім тому, що вона ніколи не буде чіплятися за мене, ніколи мною не захопиться. Через те я почуваюся з нею вільно. Я не зобов'язаний її кохати. Єдина жінка, яка давала мені подібне задоволення, була нездатна закохатися і віддавалась як повія, що зневажає чоловіків, котрим віддається. Справжня повія, вона часом могла стати холоднішою за статую. Її відкрив один художник і зробив з неї натурницю. Вона була чудовою натурницею. І вона була справжнім втіленням проституції. Якимсь чином холодне лоно повії, ставши об'єктом бажання, витворює щось дивовижне. Постійне прийняття фалоса усередину веде до якихось чудодійних змін. Лоно, піхва повії наче виставляються напоказ, наче вони і є уся її сутність. Навіть волосся повії просякнуте сексом. Жіноче волосся!.. Її волосся було найчуттєвішим, якого мені будь-коли доводилось торкатися. Мабуть, Медуза Горгона мала таке волосся, і ним вона спокушала чоловіків, які потрапляли під її чари. Воно було важке, сповнене життя і таке ядуче, наче його занурювали у сперму. Мені завжди здавалося, що вона огортала ним фалос і вмочала у чоловічі секреції. Це було волосся, котре мені хотілось обгорнути навколо мого власного фалоса. Воно було тепле, мускусне, маслянисте, сильне. Це було волосся тварини. Воно наїжачувалось, коли його торкалися. Навіть якщо я просто пропускав його між пальців, я тієї ж миті збуджувався. Я насолоджувався, просто торкаючись його. Але не тільки волосся — її шкіра також була еротичною. Вона могла лежати годинами, дозволяючи мені гладити її, лежати, як тварина, зовсім нерухома і розслаблена. Крізь прозору шкіру проступали голубі лінії, що пронизували все її тіло, і мені здавалося, ніби я торкаюся не тільки шкіри, а й самих живих вен. Вони були настільки живі, що у них вчувався якийсь плин. Мені подобалося лежати на її сідницях і пестити їх, відчуваючи, як м'язи скорочуються, відгукуючись у відповідь.

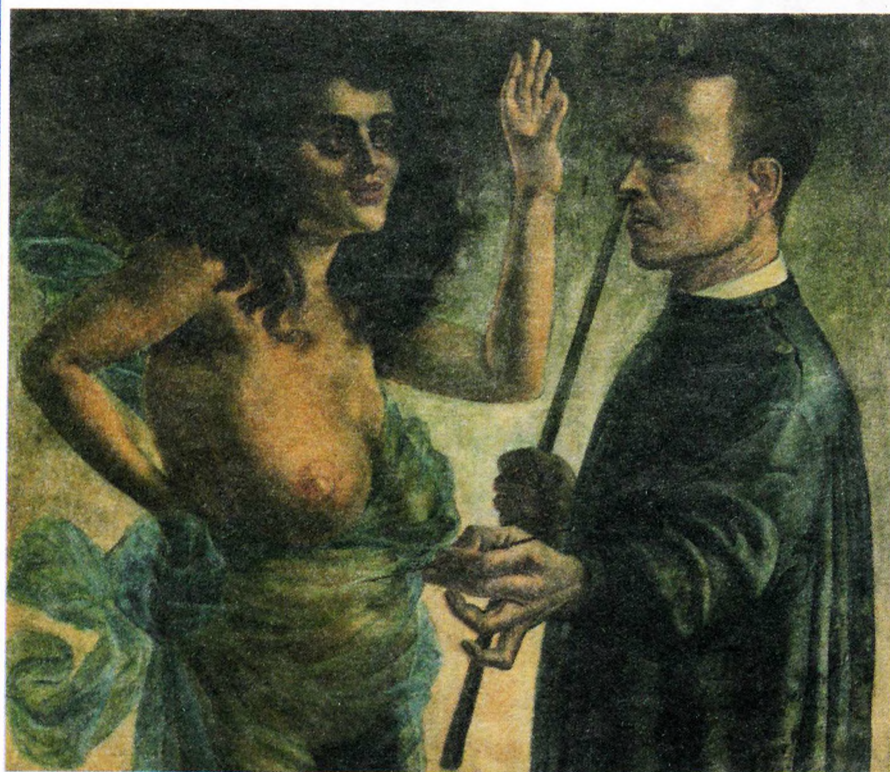
Її шкіра була суха, як пісок у пустелі. Коли ми вперше лягли в постіль, шкіра її була прохолодною, а потім стала теплою і гарячою, наче при лихоманці.

Неможливо описати її очі. Хіба тільки сказати, що це були очі оргазму. Те, що постійно відбувалося в її очах, було таким лихоманковим, таким обпікаючим, таким напруженим, що часом, коли я дивився просто в її зіниці і відчував, як мій фалос піднімається і пульсує, то таку ж пульсацію бачив у цих очах. Самими тільки очима вона могла дати цю, таку досконалу, еротичну відповідь. Наче лихоманкові хвилі тремтіли там, наче протікали якісь потоки божевілля... Щось таке поглинаюче, як вогонь, запалювало чоловіка з ніг до голови і могло, ніби полум'ям, знищити насолодою, доти ніколи не звіданою. Вона була королевою повій, ця Біжо. Лише декілька років тому її ще можна було побачити в одній маленькій кав'ярні на Монмартрі. Вона була такою собі східною Фатьмою, з блідим обличчям і палаючими очима.

Вона була наче піхва, вивернута назовні. Її рот — це не рот, що змушує вас думати про поцілунок або про їжу, це не губи, які говорять, вимовляють слова, вітають вас, — ні, це ніби сам жіночий вхід, а його форма, його рухи наче прагнуть затягти тебе всередину, збудити, — він завжди вологий, червоний і живий, як губи жіночого входу, коли ви їх пестите.

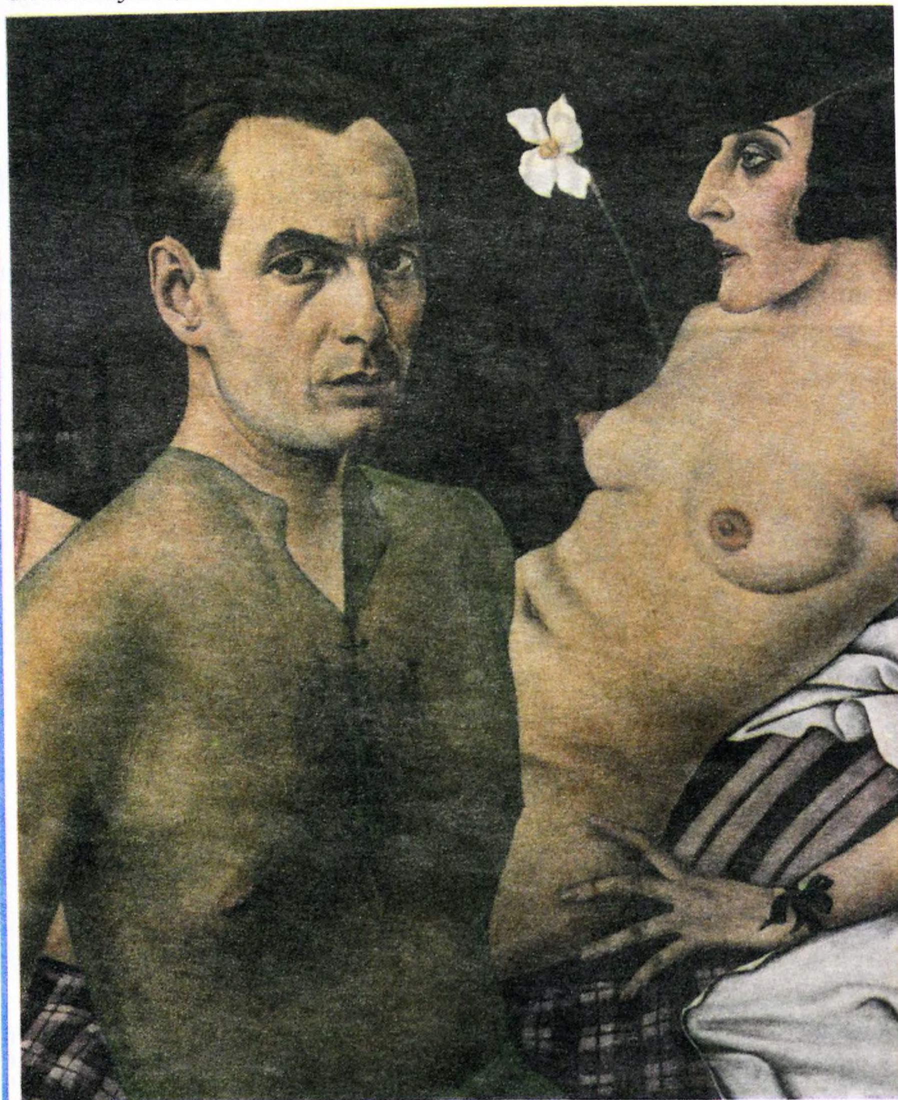
Кожен рух цього рота мав здатність збуджувати порух у відповідь, хвилювання у чоловікові; він передавався, як інфекція. Усе тіло Біжо було кероване еротикою, цим генієм хоті. Маю визнати, що це було досить непристойно. Поруч з нею ти виглядав так, наче займаєшся коханням на очах у всіх, у кав'ярні чи на вулиці; скидалося на те, буцім вона нічого не залишала на ніч, для ліжка, настільки її еротизм був відкритий, був завжди на видноті.

Вона і справді була королевою повій. Вона творила кохання кожної миті свого життя, навіть, приміром, коли їла. А граючи в карти, не сиділа пасивно, як сиділи б інші жінки, віддаючи всю свою увагу грі: з її пози можна бу-

Крістіан ШАД. Автопортрет з моделлю. 1927

ло відчути, що її сідниці розпластані на сидінні і що все у ній готове до любощів. Її груди всією своєю вагою торкалися столу, і якщо вона сміялася, то це був еротичний сміх задоволеної жінки, сміх тіла, яке насолоджується кожною своєю порою, кожною клітиною, тіла, що його пестить цілий світ. Інколи я йшов слідом за нею вулицею і бачив, що її переслідують навіть вуличні хлопчаки. Ще до того, як чоловіки бачили її обличчя, вони вже йшли за нею, наче вона лишала по собі звіриний запах. Дивовижно, що відбувається з чоловіком, коли він бачить перед собою справді сексуальну тварину. Звірина сутність жінки так ретельно замаскована, — адже і губи, і сідниці, і ноги створені, аби слугувати зовсім іншим цілям, і все це ніби якийсь барвистий плюмаж, вигаданий, мабуть, для того, щоб відволікти чоловіка від хоті, а не для того, щоб її посилити. Жінки, безсоромно сексуальні, в яких на обличчі ніби намальована мітка; жінки, які збуджують у чоловікові бажання виставити перед ними свій фалос; жінки, для яких одяг — це лише засіб вигідно подати нам манливі частини тіла; жінки, які носять турнюри, аби збільшити стегна, носять корсети, аби підкреслити груди; жінки, які жбурляють у нас свою чуттєвість крізь губи, ніздрі, з рота, з носа, очей і волосся і розточують секс усім тілом, — от жінки, котрих я люблю!

Отто ДІКС. Автопортрет з моделлю. 1924

Інші... Ой як довго доводиться вам відшуковувати у цих інших тварину. Вони розчинили її, замаскували, залили парфумами, отож це пахне зовсім по-іншому. Як що? Можливо, як янгол?

Ось одна історія, що сталася у мене з Біжо. Біжо була від природи невірна. Якось вона попрохала розфарбувати її для балу художників. Це був рік, коли і натурниці і художники мали вбиратися в африканських дикунів. Біжо прийшла до мене за кілька годин до балу. І я почав прикрашати її тіло африканськими узорами, які сам вигадав. Вона стояла переді мною зовсім гола, і спочатку я розмальовував її плечі та груди, потім нахилився, аби прикрасити її живіт і стегна, а опісля став на коліна, щоб декорувати нижню частину тіла і ноги. Я малював з любов'ю. Я обожнював її, наче то було актом мого захоплення нею. Її спина була широкою і сильною, як спина циркової лошиці. Я міг би залізти на цю спину, і вона не схилилася б під моєю вагою. Я міг би сісти на цю спину і зісковзнути вниз, і взяти її ззаду, вдаряючи, наче хлистом. Я жадав її. Але, мабуть, ще більше мені хотілося стискати її груди — аж поки злізла б з них уся фарба і вони знову стали білими, і я б цілував їх. Але я стримувався і далі розфарбовував її під африканку.

Коли вона рухалась, яскраві лінії на її тілі ставали мінливими, наче вкрите олією море з течіями у глибині. Коли пензель торкався її сосків, я відчував, що вони тверді, як вишні. Найменший вигин кожної лінії давав мені насолоду. Я розстебнув штани, вивільнив фалос. Вона, навіть не глянувши на мене і далі стояла нерухомо. Коли я розмалював її стегна і вкриту порослю улоговинку, вона зрозуміла, що я не витримую, і сказала: «Якщо ти почнеш обіймати мене зараз, то все зіпсуєш. Не чіпай мене поки що. Нехай усе висохне. Я чекатиму тебе на балу. І ти будеш першим. А зараз не треба». — І вона посміхнулася мені.

Зрозуміло, її вхід залишився нерозмальованим. Вона дозволила поцілувати її там, обережно, так, щоб не знялася нефритова зелень і червона китайська гуаш.

Біжо прийшла у цілковитий захват від свого африканського розфарбування. Вона мала вигляд королеви пустелі. Очі її сяяли твердим ласкавим блиском. Подзеленькуючи сережками, вона засміялася, накинула плащ і вирушила на бал. А мені треба було кілька годин, щоб заспокоїтись і одягнутися до балу. Я поїхав туди у простому брунатному пальті.

Я вже казав, що Біжо була з породи невірних. Фарба на ній не встигла просохнути. Приїхавши на бал, я побачив, що вже не один чоловік постарався вимаститись об африканські узори Біжо, — лінії їх порозпливалися.

Бал був у розпалі. Ложі повнились сплетеними парами. Все змішалося в єдиному загальному оргазмові, і Біжо мене не чекала. Хоч би де вона проходила, всюди за нею лишалися на підлозі краплі сімені — слід, по якому я легко вистежував її.

Переклала з англійської
Валентина Ладо

sЕКСКУРСІЙНЕ БЮРО

ЗАЧИНАЙТЕ ХЛОПЧИКІВ, А ТАКОЖ ДІВЧАТОК

Доктор Альфред Бу з Центру пренатальних досліджень німецької клініки «Хейлкрафт» склав календар свідомих зачать дітей, який увінчав шестирічні дослідження місячних циклів, даючи можливість батькам вибрати стать майбутньої дитини.

Користуючись календарем, майте на увазі, що дні місяця розраховані на нічний період доби (за київським часом — з 0 до 9 ранку). Зірочками позначені дні (точніше — ночі), в які можна зачати двійню, — за умови, що у ваших генах є така спадковість.

ЗАЧИНАЙТЕ ДІВЧАТОК

2, 6, 10, 11, 15, 16, 20, 21, 25*, 29

ЗАЧИНАЙТЕ ХЛОПЧИКІВ

4*, 8, 13, 18, 22, 23, 27, 31*

ЧИМ МАЄ ПАХНУТИ КОНДОМ?

Що французи — гурмани, відомо всім. Нещодавно вони довели це черговий раз. Відповідаючи на запитання про те, за яким принципом вони купують презервативи, кожен четвертий відповів, що велике значення має... запах. А серед цих гурманів 21% віддає перевагу виробам з ароматом ванілі, 13% — полуниці, 4% — м'яти, 3% — шоколаду, 1% — бананів.

ЧОГО ХОЧЕТЬСЯ ЧОЛОВІКОВІ У 97 РОКІВ?

Звичайно ж — кохання. І коли 80-річна дружина перестала це розуміти, сластолюбний кенієць звернувся до суду із заявою про розлучення. Він геть забув, що прожили вони 58 років. Що виростили і поховали десятьох своїх дітей — одні померли від старості, інші — від хвороб. Що шлюб їхній був щасливим і в сім'ї завжди панували злагода і взаєморозуміння.

Подружнє життя зруйнувало те, що жінка почала ухилятися від інтимних стосунків. А, на думку нев'янучого коханця, «головне у шлюбі — це фізична любов». Коли ж вона відсутня, то й життя під одним дахом втрачає будь-який сенс.

Слід віддати належне бабусі, вона теж не залишилася в боргу і, в свою чергу, звинуватила благовірного у полігамії та чародійстві.

ЗАЙВИЙ ШМАТОК МАЙНА ВИРІШИВ ВІДСУДИТИ СОБІ ОДИН ШВЕД ЗА ДОПОМОГОЮ ДИНАМІТУ

Цей мешканець міста Ексильстуна після розлучення з дружиною ніяк не хотів поступитися на її користь хоч якоюсь спільно нажитою дрібничкою. Вихопивши з сумки динаміт, він зажадав задовольнити свої майнові вимоги. Проте суд не встиг дослухати аргументи «терориста»: вибух насправді пролунав. Дістали поранення четверо присутніх, у тому числі й адвокат екс-чоловіка. Колишня дружина відбулася легким переляком. А от сам винуватець вибуху помер на місці.

Фото Михайла КОКОТЧИКОВА

лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА МИСТЕЦТВА ПРО КОХАННЯ

№ 3 (32) 1999

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №849 від 22.07.94).

Журнал видається з червня 1994 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — Зоряна Вишинська (агентство KARIN), фото Миколи Демченка;

ВІТАЄМО НАШИХ ДІЛОВИХ ПАРТНЕРІВ — МОДЕЛЬНЕ АГЕНТСТВО KARIN — З ПЕРШОЮ РІЧНИЦЕЮ! УСПІХІВ ВАМ, ДРУЗІ!

На 3-й стор. обкладинки — фото Олександра Бойка;
на 4-й стор. обкладинки та постері — фото Григорія Чорного.

Підписано до друку 9.08.99
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74288.

Мухаммед ан-Нафзаві

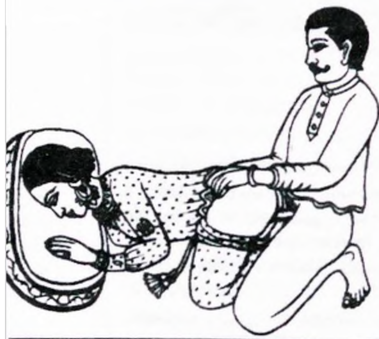
Середньовічний арабський трактат «Духмяний сад» належить до пам'яток світової еротичної літератури. Книга вийшла у 1530 році. Написана вона шейхом ан-Нафзаві у вигляді настанов Великому візирю Тунісу. Попри деякі застарілі відомості про секс, вона зберігає неповторний колорит часу.

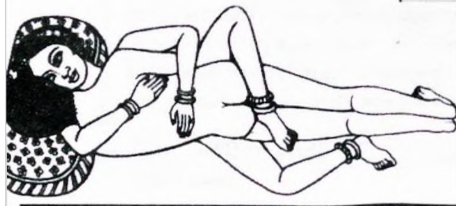
ДУХМЯНИЙ САД

ПРО ТЕ, ЩО ГУДИТЬСЯ У ЧОЛОВІКІВ

Знай же, о візирю, нехай благословить тебе Всевишній, що жінки не люблять чоловіків, які мають одяг потертий, вигляд огидний, а член — кволий і тонкий. Якщо такий чоловік прийде до жінки, він не знає, як з нею поводитися. Залізе він на груди її без пестощів, поцілунків, обіймів і укусів і з великими зусиллями увіпхне в неї отого свого члена. Хитне вона його раз, трясне вдруге, і зійде він з грудей її з величезними зусиллями, і це сповзання з персів її буде триваліщим, аніж сама робота. Потім поправить він член свій і піде геть. Хтось сказав про такого: «Швидкий на виливання, повільний на пробудження, з важким торсом, з легкими стегнами. Від такого жінці лише роздратування».

Знай же, що володіння великим айром приносить значні вигоди. Розповідають, що в якогось ал-Аббаса був маленький член, і до всього дуже тонкий, а дружина його була при тілі, з розкішною плоттю. І злягатися їй з ним не подобалося. Тому вона заходилася скаржитись на нього всім друзям його, і це тривало певний час. Жінка була багатою, а чоловік її — з бідних. Часто ал-Аббас просив у неї бодай якихось грошей, але вона завжди відмовляла. Тоді пішов нещасний цей чоловік до одного мудреця і розповів про своє горе. Той сказав ал-Аббасу: «Якби мав великого айри, ти робив би з багатством, що хотів. Хіба не знаєш ти, що і жіноча набожність, і розум їхній розташовані у фараджах їхніх? Проте я розповім тобі про одне зілля, від якого твій айр стане справнішим». І мудрець дав ал-Аббасові ліки, про які ми тобі опісля розповімо, і айр його виріс і продовжував мужніти. Варто було дружині побачити його у такій красі, як вона прийшла у захват і віддала чоловікові своєму багатство своє, вручила йому свою душу разом з усім майном своїм.

ПРО ТЕ, ЩО ГУДИТЬСЯ У ЖІНОК

Знай же, нехай благословить тебе Всевишній, о візирю, що не люблять чоловіки, коли у жінок випирає лоб; близько посаджені очі; надміру вологий ніс; некрасиві губи; зморшкуваті щоки; рідкі зуби; некрасиве горло; жорстке волосся на підборідді; тонка шия з напнутими жилами; вузькі плечі; довгі груди, наче здірані шматки шкіри; живіт, схожий на порожній кадіб; пупок, що стримить, наче кістка; ребра, що випирають дугами; горбаста спина; широкий, холодний, лисий фардж — брудний, гнилисний і мокрий; товсті коліна і великі ноги та руки. Нема користі від власниці таких достоїнств, як і від того, хто з нею одружиться і наблизить її до себе. Охорони Аллах від подібних жінок!

Також огидні ті з жінок, які увесь час сміються і марнують час у забавах. Такі зрадливі і розпусні.

Окрім того, огидні надто балакучі; надміру меткі; пліткарки; розповсюджувачі чуток; нездатні берегти таємниці й брехливі; лихі й ті, що безсоромно розглядають перехожих.

Така, якщо скаже — збреше, якщо пообіцяє — обдурить, якщо увійде в довіру — зрадить. Подібна жінка постійно десь гуляє, пліткує, таємниці чоловіка свого розголошує, щось краде, займається розпустою, постійно галасує, домом майже не займається, надто цікавиться сторонніми чоловіками і поглядами їхніми, постійно шукає брехливих новин, довго валяється у ліжку, мало працює, гудить мусульман і чоловіка свого, до всього й запах від неї поганий. Якщо прийде, відчуєш утому, а коли піде — полегшення.

ПРО ЗЛЯГАННЯ

Знай же, нехай благословить тебе Всевишній, о візирю, якщо забажаєш злиття, наближайся до жінки лише зі шлунком, порожнім від їжі та питва, — тоді злягання буде більш корисним і приємним. А якщо важким буде шлунок, то злягання для людини буде шкідливим, бо вразить його неміч або ще щось. Найменше, що загрожує організмові після такого злягання, — це утруднення виходу сечі й погіршення зору. Якщо займатимешся цим, не споживши їжі та питва, то уникнеш цих хвороб.

Сходься з жінкою, лише погравши з нею. Внаслідок цього з'єднається її вода з твоєю і збудиться обопільне жадання. Таке злягання корисне і приємне для жіночого організму і для шлунка її.

Коли ти вдовольниш потребу свою, не піднімайся з жінки одразу, бо можеш впасти від квапливості, краще поволі вставай з правої сторони.

ПРО СПОСОБИ ЗЛЯГАННЯ

Знай же, нехай благословить тебе Всевишній, о візирю, якщо зажадаєш приємної близькості, то належить тобі умаститися благовоніями, адже обопільне користування ними принесе задоволення обом. Потім пограй з жінкою, цілуючи та покусуючи її. Покрути її на ліжку, переверни її на спину, потім на живіт — і ти побачиш по очах: настала мить жадання. Потім лягай між стегон жінки і уводь в неї айр свій. Так приємніше і корисніше для шлунка твого.

Сказав один мудрець: «Якщо хочеш злягатися, повали жінку на землю, міцно обійми її, цілуючи і покусуючи її вуста, шию, груди, сосці, живіт, стегна. Цілуй усе тіло її, допоки пом'якшають литки жінки, і вся вона розімліє від жадання. Коли побачиш її у такому стані, тоді вводь у неї свій айр. І якщо ти чинитимеш саме так, ваша насолода буде обопільною, і у цьому секрет сластолюбства. А якщо ти не дотримуватимешся цього правила, то жінка не задовольнить твого жадання і сама не дістане задоволення.

Коли здійсниш ти потребу свою і захочеш піднятися, то не вставай одразу, але обережно підведися з правого боку.

Випаде жінці в ту мить завагітніти, народиться хлопчик, якщо того побажає Всевишній...

Після злягання не пий навіть ковтка води, бо це послаблює серце.

Якщо захочеш зійтися ще раз, вам обом слід здійснити омовіння, і це є достохвальним.

У жодному разі не клади жінку на себе, бо я побоююсь, що сеча її проникне до сечовивідного каналу твого, що спричинить появу розривів і каміння.

Остерігайся після злягання сильних рухів, бо вони шкідливі. Деякий час слід перебувати у спокої.

Коли виймаєш айр свій з фарджа, одразу не омивай його, доки він не заспокоїться трохи. Коли ж він заспокоїться, тоді омий його. Коли завершиш справу свою, не витягай член свій, аби його потрусити, потерти чи омити, бо це викликає почервоніння та інші хвороби.

Сказав наш Всевишній: «Ваші дружини — нива для вас, ходіть на вашу ниву, коли заманеться» (Коран, 2, 33). І якщо побажаєш, то можна злягатися у різні способи.

Перший спосіб злягання. Кладеш жінку на спину, піднімаєш її стегна, заходиш між них і встромляєш у неї айр свій, сидячи навшпиньках. Ця позиція добра для тих, у кого айр достатніх розмірів.

Другий спосіб. Якщо у тебе член короткий, поклади жінку на спину, підніми її ноги у повітря таким чином, щоби пальці її ніг торкалися її вух. У такому разі сідниця в неї трохи підніметься і фардж розкриється. Після цього вводь свій айр.

Третій спосіб. Він полягає в тому, що опускаєш жінку на ложе, заходиш між стегон її, кладеш одну ногу її на плече своє, а другу — береш під пахву і входиш у неї.

Четвертий спосіб. Розклади жінку на рівній поверхні і поклади ноги її собі на плечі, у такому разі айр опиниться навпроти трохи піднятого фарджа. У цей момент слід входити в неї.

П'ятий спосіб. Нехай жінка лежить на ложі боком, після цього лягай сам, розташувавшись між стегон її, і встромляй в неї айр свій. Але таке злягання може викликати піт і ревматичні болі.

Шостий спосіб. Він полягає в тому, що жінка стає на коліна і на лікті, наче під час молитви. У цій позиції вульва випирає ззаду. Бери її зі спини і вводь у неї айр свій.

Сьомий спосіб. Поклади жінку на бік, після цього, присівши навпочіпки між стегон її, поклади верхню ногу собі на плече, а другу — притисни до стегон своїх. Таким чином, жінка лежатиме на боці, а ти перебуватимеш між ніг її. Вводь свій айр і допомагай йому рухатися, обіймаючи її за шию.

Восьмий спосіб. Полягає він у тім, що кладеш жінку на ложе, розсуваєш ноги її, сідаєш таким чином, щоб ноги жінки опинилися між стегон твоїх, і вводиш в неї айр свій.

Дев'ятий спосіб. Розмісти жінку горілиць на невеликому узвишші так, щоб ноги її залишалися долі, сідниці — на узвишші, а спиною спиралася вона на стіну. Потім введи айр свій у зручно підставлений фардж.

Десятий спосіб. Полягає він у тім, що підходиш ти до невисокого лотосового дерева, жінка хапається за одну з гілок його, наближаєшся ззаду, стискаєш стегна її і вводиш в неї айр свій. Рухатися треба ритмічно.

Одинадцятий спосіб. Поклади жінку на спину, а під сідниці її підмости подушку. Нехай при цьому вона тримає ступні укупі. Ти при цьому розсуваєш ноги її, стаєш на ліве коліно і вводиш у жінку айр свій.

Існує багато різноманітних способів злягання, з яких я вибрав основні.

ПРО ШКОДУ ВНАСЛІДОК ЗЛЯГАННЯ

Знай же, о візире, нехай благословить тебе Всевишній, що внаслідок злягання можуть трапитися численні негаразди, проте я обмежився згадуванням лише тих, про які сказати вкрай необхідно. Найперше — це злиття навстоячки, яке спричиняє кволість у колінах і дріж. А ще злягання лежачи на боці, яке викликає хворобливий піт і ревматичні болі. А ще злягання натщесерце, яке призводить до сліпоти і послаблення зору. А ще небезпечно садовити жінку собі на груди до виділення сімені. Від цього виникає біль у серці. І якщо у такій позиції до сечовивідного каналу чоловіка потрапляє певна кількість жіночої сечі, то це надзвичайно шкідливо. Якщо ж мочитися одночасно з випорскуванням сімені, то це спричиняє появу каміння в нирках і розриви їх. Від грубих рухів і поспішного омовіння члена після злиття буває почервоніння і слабкість, що, поза сумнівом, є згубним.

Надмірна кількість злягань руйнівна для тіла, адже сім'я виробляється із природних речовин, подібно до масла з молока. І якщо з молока видалити усе масло, то не буде від того жодної користі. І необачне захоплення зляганням спалює спожиті жири, зілля, м'ясо, мед, яйця і забирає силу, спричиняє послаблення зору, аж до цілковитої сліпоти; хирлявість, сердечну кволість. І якщо такий чоловік побіжить, то його наздоженуть, якщо ж підніме щось важке чи почне що робити, то одразу осліпне, якщо ж сам наздоганятиме кого, то не наздожене.

Хтось сказав, що найприйнятніша норма злягання для людей, в організмі яких панує одна з чотирьох стихій*, така: для тих, у кого в тілі володарюють кров і слиз, найкраще злягатися двічі або тричі на місяць, а для тих, у кого в організмі панують жовч і чорна жовч, — один раз на місяць.

Від себе додам, що знаю багатьох сучасних мужів, які належать до усіх чотирьох різновидів — чорножовчного, жовчного, кров'яного та слизового, які не відмовляються від злиття ані вдень, ані вночі. Звичайно, це приносить їм численні хвороби, зовнішні та внутрішні, але вони про це навіть і не здогадуються...

Мудреці та лікарі зійшлися на такій думці: будь-які негаразди, які вражають рід людський, походять від злиття з жінкою. І кожен, хто бажає бути здоровим і жити для власного задоволення, хай скоротить кількість злягань, бо надмірність є лихом.

Переклад з арабської.

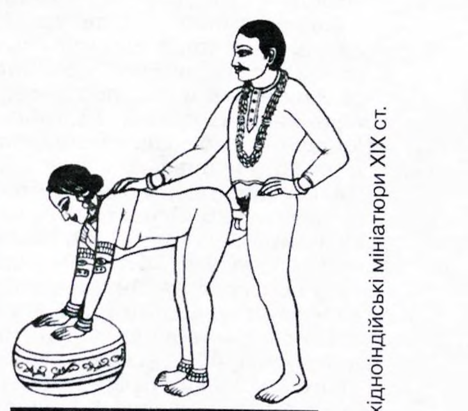
* Згідно з тогочасними арабо-мусульманськими медичними уявленнями, організм людини складається з чотирьох елементів-стихій: крові, слизу, жовчі та чорної жовчі.

У наступних номерах ви прочитаєте:
«Про назви чоловічих айрів»,
«Про найменування жіночих фарджів»,
«Про айри тварин»,
«Про жіночу підступність» та інші цікаві речі.

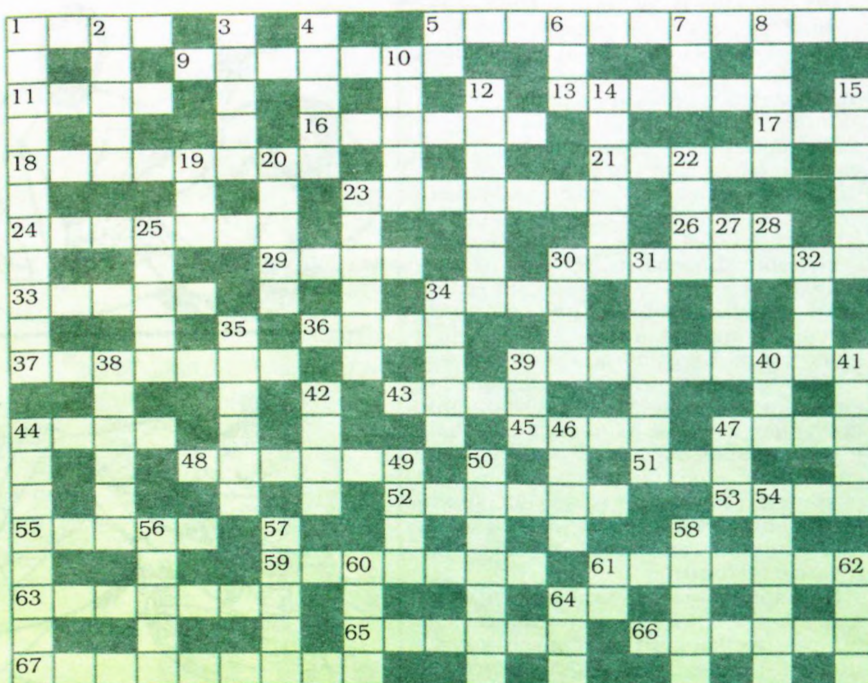

Позиції, описані в «Ананга Ранзі». Східноіндійські мініатюри XIX ст.

ЛЕЛЬВОРД «ЗАЛИЦЯЛЬНИК»

По горизонталі: **1.** Давньогрецький бог, що полюбляв набирати подоби земних істот, аби спокушати жінок. **5.** Зображення статевого акту в циніч- них формах. **9.** Внутрішні переживання, пов'язані з сексом. **11.** Найкращий журнал про кохання. **13.** Її вкриває сивина, у неї б'є кров. **16.** Індійська назва прутня. **17.** Прелюдія до кохання. **18.** Римський військовий підрозділ. **21.** З неї розгорається вогнище. **23.** Зображення коханої дівчини. **24.** Найвідоміший італійський оперний театр. **26.** Вона роз'їдає і залізо, і серця. **29.** Статеве життя. **30.** Штат у США. **33.** Міфічні істоти, яких ловили і ґвалтували сатири. **34.** Перший у світі мастурбатор. **36.** Житель сучасного Ірану. **37.** Частина міста, обмежена кількома вулицями. **39.** Жіночий лікар. **43.** Соратниця Василя Івановича, героїня еротичних анекдотів. **44.** Близький родич, але не сестра. **45.** Буває еротична, чорнобильська. **47.** Буває кухонний і письмовий. **48.** Британська країна. **51.** Учасник орального сексу. **52.** Нудна людина. **53.** Трапеза. **55.** Початок змагань. **59.** Рівна місцевість. **61.** Венерична хвороба. **63.** Яка дружина не дозволяє чоловікові дивитися на чужих жінок? **64.** Нота. **65.** Невеликий уламок дерева. **66.** Невелика австралійська тварина з голками замість хутра. **67.** Тече вода ..., Ой, дівчино, чого така смутна?

По вертикалі: **1.** Хлопець, що упадає за дівчиною. **2.** Мереживна оборка для спідниці. **3.** Настоятель католицького монастиря. **4.** На неї дивиться коханка під час сексу. **5.** Танцювальні рухи. **6.** Частина обличчя. **7.** Скорочена назва міста, про яке мріяв Остап Бендер. **8.** Залізна пляшка. **10.** Африканська країна. **12.** Військове укріплення, а також те, що падає, коли дівчина поступається домаганням залицяльника. **14.** Жіночий похітник. **15.** Рибальський човен. **19.** Переможний вигук. **20.** Сорт оселедця. **22.** Покарання. **23.** Одне з імен Мольєра. **25.** Молочний продукт. **27.** Скошене поле. **28.** Перша літера кирилиці. **30.** Ім'я письменника Барбюса. **31.** Працівник кочегарки. **32.** Мова певного соціального прошарку. **34.** Пора весіль в Україні. **35.** Автомобіль. **38** і **56.** Назва відомого індійського трактату про кохання. **39.** Паливо для печей. **40.** Біблійний герой, який спав з власними доньками і мав від кожної сина. **41.** Відсутність їжі. **42.** Його відчуває дівчина при порушенні дівочості. **44.** Безбатченко. **46.** Буває Золота, дика. **47.** Скільки треба мати друзів замість 100 рублів? **49.** Грек, у якого закохалася Аріадна. **50.** Послідовник Онана. **54.** Обов'язковий атрибут східного чоловіка. **57.** Фінансове утворення, в якому не збереш грошей на весілля. **58.** Дружина сина для свекра. **60.** Бабуся прокладок з крильцями. **61.** Настільна японська гра. **62.** Натуральний податок у народів Сибіру та Півночі. **64.** Ступінь майстерності в азійських бойових мистецтвах.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД

По горизонталі: 1. Зевс. 5. Порнографія. 9. Еротика. 11. Лель. 13. Скроня. 16. Лінгам. 17. Гра. 18. Центурія. 21. Іскра. 23. Портрет. 24. Ла-Скала. 26. Ржа. 29. Секс. 30. Арканзас. 33. Німфа. 34. Онан. 36. Перс. 37. Квартал. 39. Гінеколог. 43. Анка. 44. Брат. 45. Зона. 47. Стіл. 48. Англія. 51. Рот. 52. Зануда. 53. Обід. 55. Старт. 59. Рівнина. 61. Гонорея. 63. Ревнива. 64. До. 65. Тріска. 66. Єхидна. 67. Каламутна.

По вертикалі: 1. Залицяльник. 2. Волан. 3. Пріор. 4. Стеля. 5. Па. 6. Ніс. 7. Ріо. 8. Фляга. 10. Конго. 12. Бастіон. 14. Клітор. 15. Баркас. 19. Ура. 20. Іваси. 22. Кара. 23. Поклен. 25. Кефір. 27. Жниво. 28. Аз. 30. Анрі. 31. Кочегар. 32. Арго. 34. Осінь. 38 і 56. «Аанга Ранга». 39. Газ. 40. Лот. 41. Голод. 42. Біль. 44. Байстрюк. 46. Орда. 47. Сто. 49. Пігмаліон. 50. Онаніст. 54. Борода. 57. Траст. 58. Сноха. 60. Вата. 61. Го. 62. Ясак. 64. Дан.

Перевір себе

ДЕ ЖИВЕ

1. ***Сперматозоїд зустрічається з яйцеклітиною:***

А — Біля входу до фалопієвих труб.
Б — У фалопієвих трубах.
В — У матці.
Г — У піхві.

2. ***Скільки сперматозоїдів виробляється в яєчках після статевого дозрівання хлопця?***

А — 5000 на день.
Б — 50 на хвилину.
В — 5 000 000 на рік.
Г — 50 000 на хвилину.

3. ***Скільки яйцеклітин виробляється у жіночих яєчниках після статевого дозрівання дівчини?***

А — 1000.
Б — 2000.
В — 10.
Г — жодної.

4. ***Яйцеклітина зберігає здатність до запліднення приблизно:***

А — 12 годин.
Б — 24 години.
В — Три дні.
Г — Тиждень.

5. ***Сперматозоїд здатен прожити в організмі жінки:***

А — 12 годин.
Б — 12—14 годин.
В — 2—5 днів.
Г — 1—2 тижні.

6. ***Скільки сперматозоїдів потрапляє до піхви під час чоловічого оргазму?***

А — Десятки тисяч.
Б — Сотні тисяч.
В — Кілька мільйонів.
Г — Десятки мільйонів.

7. ***Скільки яйцеклітин виходить з жіночих яєчників?***

А — Одна з кожним оргазмом.
Б — Три щодня.
В — 14 кожні три місяці.
Г — Одна кожні 28 днів.

Сперматозоїд?

8. ***Протягом усього життя чоловіка сперматозоїдів виробляється:***
А — 2,6 мільярда.
Б — 26 трильйонів.
В — 260 трильйонів.
Г — Необмежена кількість.

9. ***Протягом усього життя жінки яйцеклітин виробляється:***
А — 2000.
Б — 10 000.
В — 100 000.
Г — Необмежена кількість.

10. ***Чи можна запліднити жінку за допомогою копуляційної рідини, яка виробляється у передміхуровій залозі і служить для змащування каналу пеніса, якщо вийти з піхви до настання оргазму?***
А — Так, тому що можливий розлад статевої системи.
Б — Так, тому що у цій рідині завжди є сперматозоїди.
В — Ні, тому що у передміхуровій залозі немає сперматозоїдів.
Г — Ні, тому що залишки сперматозоїдів від попереднього оргазму завжди виходять з пеніса разом з сечею.

11. ***Скільки у яйцеклітині та сперматозоїді хромосомів?***
А — Рівно по 2.
Б — По 11.
В — По 23.
Г — Нерівна кількість.

12. ***По дві статеві хромосоми (Х та Y у чоловіків; Х та Х у жінок) є:***
А — Абсолютно в усіх нестатевих клітинах людського організму.
Б — Лише у статевих клітинах.
В — У деяких статевих клітинах.
Г — У деяких статевих і деяких нестатевих клітинах.

Правильні відповіді:

1 — Б; 2 — Г; 3 — Г; 4 — В; 5 — В; 6 — Г; 7 — Г; 8 — Г; 9 — А; 10 — Б; 11 — В; 12 — А.

Поради звідусіль

Один з відомих перукарів світу Герхард Меїр стверджує, що довге розпущене волосся у жінки символізує її внутрішню готовність до активного кохання. Воно є своєрідним запрошенням. Майте це на увазі — і йдучи на побачення, і поспішаючи на роботу.

Усі чомусь вважають, що від картоплі повнішають. Це неправильно. Якщо вживати її у помірних дозах, вона, навпаки, допомагає тим, хто хоче бути струнким. Картопля містить багато калію, який сприяє виведенню води з організму.

Як омолодити шкіру обличчя? Сучасні фірми одна поперед одною пропонують різні креми та маски. За старих часів красуні змушені були звертатися до природних «косметичних» продуктів. Приміром, серед фрейлін російського царського двору найулюбленішою була маска із дріжджів, розмішаних із сметаною. Для сухої шкіри до цієї суміші додавали кілька крапель кукурудзяної олії.

А при англійському дворі красуні віддавали перевагу збитому білку з кількома краплями лимонного соку. Така маска чергувалася з маскою із свіжих ягід.

Шкіра грудей дуже ніжна і вразлива. Намагайтеся постійно дбати про її свіжість і пружність. Для цього досить бодай один раз на тиждень протирати її лимонним розчином (готувати його дуже просто: слід вичавити один лимон на півлітра води). А коли шкіра висохне, обережно, не змиваючи, змастіть її живильним кремом.

Ексцентричне оповідання

Коли копали виїмку під фундамент нашого дачного будинку під Києвом, то разом з грудками землі викинули нагору пласку чотирикутну плитку. Вона була керамічна, акуратно заокруглена на ріжках. Лицьовий бік хтось акуратно розкреслив на шість рівних частин. У кожному із цих квадратиків було щось подібне до малюнка.

Сусанна Черненко

ШУМЕРСЬКІ ПИСЬМЕНА

Єгипет. Сцена орального сексу. Папірус. XVIII династія. XV-XIV ст до н.е.

Почистивши плитку, я побачила, що ті малюнки дуже скидаються на стародавнє письмо. А що давня історія — моє хобі, то я, не довго роздумуючи, взяла з полиці книжку «Спочатку був Шумер» і порівняла їх з найдавнішим шумерським піктографічним письмом VI тисячоліття до нашої ери. Подібність була разюча.

Начитавшись статей про феноменальні можливості комп'ютерів у розшифруванні — робилися навіть спроби за їх допомогою вичитати завуальовані підтексти в Біблії, — я вирішила й собі скористатись послугами новітньої техніки. Щиро кажучи, комп'ютер і я — абсолютно несумісні. Одначе нічого не вдієш — істина дорожча. Знаючи, що до кожного шифру потрібен свій ключ, я почала його шукати.

Оскільки Шумер — то страшенна давнина, це й наштовхнуло мене на думку вдатися до стародавнього вченого та мага Гермеса Трімегіста, чию геніальну аксіому: «Те, що зі споду, подібне до того, що зверху, а те, що зверху, подібне до того, що зі споду», — ще нікому не пощастило спростувати. Отак і я збиралася з'єднати часи. Для цього взяла дуже просте слово «око», бо, хоч як його крути, воно з обох боків читається однаково. В літературі цей прийом віршо- або прозотворення називається «перевертень». Що ж до цифрового коду, то тут я вирішила взяти теж магічне число — 666. Його ще називають «сатанинським». Підготувавшись, домовилася про спільну роботу над моїми письменами з одним знайомим, що блискуче володіє комп'ютером.

Взяв Андрій мою табличку. Покрутив у руках.

— Отже, ти тепер у нас не лише майбутній видатний лінгвіст, а й археолог? — іронічно буркнув він. — Шумер у себе на дачі відкрила? Геніально!

— Може, й так, — не здавалась я. — Шліман же знайшов Трою там, де її ніхто не шукав... А ти ж пообіцяв допомогти.

— За мною діло не стане.

Андрій поклацав клавіатурою, пошарудів «мишкою». Дивлюсь — письмена на моніторі. Потім він почав щось говорити про статистичну математичну обробку, про код у посилці...

— У мене є власний ключ до розшифровки. — Я подала йому аркуш.

— Що це? — пирхнув Андрій і подививсь на мене як на недоумкувату. — Ці виверти твого гуманітарного, відсталого від сучасності мозку тут ні до чого. Комп'ютер сам знайде ключ, якщо взагалі це можливе для такої доморощеної старовини.

— Коли треба читати й правити твої тексти, хіба я дозволяю собі так відверто знущатися з твоїх мовних похибок?

Він тільки зітхнув і почав набирати мій код.

— Ну, працюй. Я скоро повернуся.

— Та я ж... — Мені було боязко залишатися наодинці з тим штучним замінником людського мозку.

— Комп'ютер усе зробить сам. Дискету на запис я поставив. — І Андрій пішов.

Дивлюсь — запрацював мій код. Три шістки простим арифметичним шляхом склались у число 18. Воно, в свою чергу, обернулось на 9. І ця дев'ятка весело застрибала посеред екрана. Почулося якесь цвірінькання на зразок хору горобців, і пішов текст:

Сузір'їв шість:
Арго, Корма, Вітрила,
Компас, Насос і Ліра.
Через Компас іди жаданий,
О Лірнику ти мій коханий,
Насосе ніжності бездонний.
Вітрила та Корма — то я і ти,
Арго — гармонії джерело,
Наш Всесвіт пестощів й жаги.

Потім заблимали зірки, сузір'я. Поміж них забігали стрілочки, вектори. Екран почервонів, і раптом пішов такий тріск, що я подумала: «Все! Спалила комп'ютер». Та тут з бузкового розфокусу попливли рядки:

«Коханий! Експертна комісія наших літературних снобів за новелу «На поклик любові» віддала мені найвищу нагороду — «Рожеву діамантову орхідею». В тій новелі все про нас із тобою.

Щодо іншого справи кепські. Мене запросили на колегію психоаналітиків та психотерапевтів. Там я вислухала звинувачення, нібито порушую психополе нашої високорозвиненої спільноти. Вишуканий пігмей з Геркуланума відверто знущався: «І чого вам, Гая-Астрая, ще бракує? Популярності? Так ваші параневротичні шлягери співають навіть дюймовочки. Ваш параноїдальний «Гімн зоряним коханцям» відзначено «Блакитною скрижаллю Всесвіту».

Вони довго доводили мені, начебто я заснувала в поезії нову течію — психопатичний косморомантичний імпресіонізм. Чи ти чув щось подібне? А один кирпатий монстр, здається, із сузір'я Терезів, дійшов до того, що обізвав світ, в якому ти живеш, глибокою провінцією, якої в нашій реальності взагалі не існує. «Ваші спроби, — наскакував він на мене, — запевнити поважну колегію, що ви покохали когось на Землі, — абсурд. Таких чоловіків, як той землянин, котрого ви з такою сліпою необачністю виводите як героя, немає в природі. Нами досконально вивчено всі пси-

хотипи тамтешніх чоловіків. Покохати будь-кого з них неможливо. Це суперечить законам логіки». І все таке інше, любий.

Здається, я трималась гідно. Та коли почали зачитувати висновки колегії, де йшлося про мою нестійку психіку та надто багату уяву творчої особистості, що й призвели до аномалії, — я розреготалась. І порадила їм самим перепочити в тому екзотичному профілакторії, куди вони хотіли запроторити мене.

Коханий, за час нашого любовного зв'язку я зрозуміла і знаю, що лише моя всесвітня слава стримує тих учених персон від насильницьких спроб ізолювати мене від тебе. Я щаслива, що ми таки зустрілися серед розбурханих хвиль ефіру. Нехай цей млявий і ситий сонм богів позаздрить нам і знає — Любов є і вона жива.

В заключному слові я сказала, що оскільки я, як і вони, безсмертна, то даю слово після повернення стати для них новим оригінальним об'єктом для вивчення і вдосконалення їхніх діагностичних систем. І я виграла!

Хто може осудити жінку, котра кохає і хоче бути зі своїм обранцем? Я зробила все, щоб ми зустрілися в твоїй реальності. Скажи лиш одне — ти хочеш мене? Ти кохаєш мене? Так чи ні? Якщо «так», то я чекатиму на тебе в тій кав'ярні, про яку ти так багато мені розповідав. Я навмисне не називаю ні дня, ні години. Знаєш, багато є цікавих, та й охочі перешкодити нашій зустрічі теж знайдуться. Ти все відчуєш і прийдеш вчасно.

Я більше не хочу зносити кохання на відстані. Навіть через найдосконаліший винахід світового розуму — енергоінформаційну мережу Всесвіту. Твоя Астрая».

Тут на комп'ютері все промайнуло у зворотному порядку і я прочитала: «Кохана! Чекаю! Буду! Юр!»

Збентежена, я дивилась на чистий синій екран.

— Ні, це не Шумер... — стиха мовив Андрій. Я й не помітила, що він повернувся і сидить поруч зі мною

— А можна дізнатися, звідки вона?

— Навіщо це тобі? — Він якось дивно поглянув на мене. — Ти хоч утямила, що через своє сатанинське число увійшла у комп'ютер Всесвіту? Тобто вийшла на зовнішнє інформполе. Ведеться ж дилетантам!

А я інтуїтивно відчувала, що ми зможемо знайти її.

— Ну прошу тебе, спробуй!.. Оті вірші на початку... Відшукай! — Я надто рознервувалась і тому вийшла з кімнати.

А коли повернулась, то побачила, що очі Андрія збуджено блищать. Мені аж дивно було спостерігати таке в цього холоднуватого розсудливого прихильника логіки й тверезого розрахунку.

— Здуріти можна! — розгублено усміхнувся він. — Уявляєш — це Алголь! Варіанти назви: «чорт», «шайтан», «горгона». Передача йшла з Алголь-С — третьої зірки. Як вона його знайшла? Як вони збираються зустрітись, коли відстань від тієї зоряної системи до Землі сто світлових років?

Фото Євгена Шипіцина

— Ну то й що? — тепер уже здивувалась я.

...Табличку, звичайно, я забрала. Нехай лежить. Може, мені пощастить знайти якийсь інший ключ до цього коду. Письмена ж то все-таки шумерські.

Богдан ЖОЛДАК

СПЕРМА ДЛЯ СЕНАТУ

Оповідання

Чоловік у невеличкій кімнатці зітхнув. Хто ж знав, що йому доведеться знову брати цього журнальчика до рук. Це ж по якій перерві? Дивно, але ці ілюстрації геть не бадьорили. Як це було колись, що й зі школи за таку палітурку поперти могли. Зараз це називається невинно — «софт еротік».

У школі в них був такий, із цих, латиносів... Чи пуерторікосів? Дивно, що лише аж тепер починаєш усвідомлювати, що це одне і те ж. Так от, тому дурневі не можна було позичати не лише «Плейбоя», а бодай «Пентхауза» — обов'язково поверне розмочаленим. Що він з ним творив? Це було загадкою, доки тренер не застукав його в роздягалці — той, скрутивши журнала рурочкою, мастурбував.

— Чи й собі скрутити? — Великий чоловік з недовірою зиркнув на стіни, наче там могла чаїтися відеокамера. Дідько його зна, може, вони й крізь стіни знімають?

Чував він і про таке. Оце була б реклама журнальчику. Він, найбільша людина у великій державі, застосовує поліграфію в геть протилежний спосіб.

Еге ж, нелегко отак сидіти зі спущеними штаньми в урядовій лабораторії з часописом в одній руці і з пробіркою в другій. З острахом розгорнути «Плейбоя», що тепер ось у цьому самому журналі може залегко бути карикатурка на тебе ж у славнозвісній пікантній ситуації, через яку ти тут опинився.

— Мда, як час летить, — згадав він. Ще зовсім недавно було не треба для такого діла навіть яскравої обкладинки, і от. Колись мати і його була застукала за цим ділом на горищі. І що? Вона тут же обернула й це на педагогіку:

— Як так, це я тебе питаю! Що ти тут робиш, безсоромнику? Учиться він не хоче, а те, чому вчитися не треба робити, я тебе питаю, він робить? Мені вже всі проїли вуха, що син не вчить історії. Як це так можна не вчити історії, коли її треба вчити? Якщо ти не принесеш з історії «відмінно», то я розкажу все вчителям, щоб вони знали, навіщо тобі горище. Нехай вони тебе одучають від бруду. А за що ж їм гроші платять, — ятрилася вона, — коли дитина приходить з уроків і замість історії ховається на горищі?

Скільки він прожив з матір'ю, так до неї і не пристосувався. Зовнішність їхня була надто протилежна, так що уявити свого незнаного тата він не мав проблем.

— От цікаво, чи той ідіот хоч усвідомлює, хто тепер його син? Ким став, куди піднявся?

Хоча, звичайно, може, предка й на світі давно немає. Мати ніколи, ні з якого приводу не кололася, хто то був за один. Єдине — що був простіший за матір. Отож залегко зробив їй дитину, наче одмастурбував. Хтось казав, що він був з айрішів. Ясно, що одружуватися з дівчиною геть протилежної нації він не забажав.

— Ну й думки!

Тут про що треба напружуватися, — а він про матір.

Тобто викликати духів едіпового комплексу для збудження не випадало. Він чортихнувся і, підтримуючи штани, пересунувся до відака. Господи, хоч би не показали там латиносів за цим ділом.

«Господи, я благаю тебе», — попрохав великий чоловік, який був зараз завменшки з простого піддослідного. Не тому, що він не любив людей з інших націй, а тому, що саме латиноси, так, бо вони всі мали напрочуд білі тіла при рідкому чорному волоссінні, а це було завжди так, наче тобі волосинь у підливу потрапила.

Хлопець по той бік замкової шпарини аж зареготав.

— Що? Встав? — занепокоїлися медексперти. Це їм треба було контролювати еякуляцію, однак вони всі чомусь цього соромилися. Ще б пак, підглядати за такою людиною — то було надмедично. Тому це впало на лаборанта, а той був без комплексів. Особливо стосовно державності. Йому хоч би й Статуя Свободи солодіяла своїм факелом — однаково, по барабану. Він до цього працював у шоковій невідкладці й такого надивився, що вже би поривався консультувати того пацієнта, якби дозволили.

— Ні, ще не встав, — зітхнув він.

Охоронці спохмурніли. Їх не допущено стояти коло дверей, і вони потроху самі дверіли. І коли лаборант смикнувся знову до шпарини, ближчий туди вартовий рефлекторно тіпнувся. Так, що лікарі не змогли стримати посмішок. Охоронці відстовбурчилися на це. Єдиний, хто цього не помітив, був той же лаборант. Бо там, за дверима, ввімкнувся відак і засвітив історію, як у лікарні медсестри лікували пацієнтів за допомогою нетрадиційного масажу.

— Ну?

— Ні, — подивувався лаборант, бо в нього ворухнувся.

Великий чоловік по той бік дверей сидів по той бік телевізора. Й лютився на сюжет. Адже дія відбувалася приблизно в такій же «амбулаторії». З тією лише різницею, що навпаки.

А зі сфери уяви що було викликати? Її, оту. Надміру губату, через яку він отут і опинився? Спасибі комісії, що хоч примусили робити це тут, а не в парламенті.

«А чого? Могли би й за таке проголосувати. І куди б ти дівся? Ідіоти, сказано, ідіоти, навіть собі такої розваги недотумкали вигадати... О, будь проклятий генетичний код, будь прокляті усі плями на землі, будь прокляті тести з аналізами усіх плям!»

Він люто стиснув пробірку. Але вчасно схаменувся. Зазирнув у неї, наче в прірву. Не тому, що побачив там своє зречення од влади. А бо дно там було бездонне, тобто прозоре. Кого, кого треба там уявити і яким робом, щоби бодай хоч на йоту збудитися, о Господи! Як подолати ту прозорість, щоби закаламутити її, нарешті? Це нестерпно проникне хімічне скло?

На мить здалося, що це він сидить у пробірці, а всенький світ збуджується, спостерігаючи його на дні її. Такої недосяжної для результату. Однак треба взяти себе в руки, не розпускатися. Треба уявити, що це також акт історії, хоч невеличкий, але. І, як кожного такого, його треба гідно вивершити.

— Ну, як він там? — нервувалися медексперти.

— Зітхає, — була відповідь.

— Що ж робити? — никнули вже й юристи.

— Може, йому першу леді покликати? — реготнув, не стримавшись, лаборант. — Хай би помогла?

Й тут же заціпився, бо ціла бригада охоронців смикнулася до нього. Й пригадала, що вона оберігає не леді, а її чоловіка.

Усі, хто були не позбавлені гумору, умить підвели очі догори. Інакше заховати їх тут було просто неможливо — стільки зіниць позбиралося довкола. Й побачили на ній, як перша леді допомагає щосили там, де напаскудила найостанніша. Це була дивовижна уявна картинка на стелі: двоє, Він і Вона, над пробіркою.

А може, якби леді йому сама частіше допомагала, і не лише — якби сама готувала й носила в кабінет попоїсти, ну хоч що-небудь, ну, хоч би піцу, наприклад. Або ще щось, що завгодно, як це скрізь на землі заведено — то, може б, і не було цього нестерпного слідчого експерименту?

Лише один чоловік щосили удавав, наче це його не хвилює. Не тому, що був мікробіологом, а тому, що був єдиним тут українцем. Він полинув поглядом за вікно, якомога подалі звідси.

«Як добре, — саме думав він, — що моя дружина змінила своє прізвище на моє. Це б тепер страх подумати, що було би, якби моя жінка лишилася на своєму дівочому».

І яка біда тепер гнітить усіх її родичів, які свого прізвища змінити тепер не ладні. О, ці слов'янські прізвища!

Лаборант, який при шпарці, не помітив ситуації, бо був поза нею більше, ніж поза діркою. Тому:

— Ви б краще до нього викликали когось із військово-морських сил! — рясно затрясся він, не приховуючи сміху.

Цей дотеп доходив до всієї охорони по черзі. Воно було видно по стисканню щелеп та кулаків. Один такий кулак розціпився, а потім легко підняв за комір дотепника:

— Ти, патякало, — почув здивований невагомістю хлопець, — я тобі язичка вкорочу по самі гланди, хочеш? Ти хоч думай, про кого базікаєш.

Однак той не знітився:

— Ич, який. Як ти шануєш, то чого не встеріг, коли тая шльондра повз тебе в кабінет до Нього шастала? Що вона туди носила? А-а, пиріжка. Як Червона Шапочка. І куди ж ви усі тоді дивилися? Кого ви стерегли? — Помилувавшись ефектом, додав: — То, може б, Йому й не довелося дрочити для судекспертизи. Ясно?

Він знову здобув земне тяжіння.

А гвардія засопіла. Бо кожен з них думав про це безліч разів протягом усього часу, доки заварилася уся катавасія з відлученням від влади. Й через кого? Через оту пухку нахабну шльондрочку? Хоч би через якусь кінозірку, чи що, а через цю прошмондовку, яка не сподобалася одразу вартовим. Її надокучлива настирність та аморфність, хоч би й молодого, тіла — викликала образу за шарм першого чоловіка країни. Ноги — як подушки, бр-р, а вона ще ж молода, а що з ними буде далі? Гидко подумати. Щелепа як у боксера, й байдуже, чи в спортсмена, чи в пса такої породи. Талії геть нема. Й щоб якийсь тут шмаркач збиткувався після цього з охоронців? Великий державець повівся, як закоханий цуцик, не чуючи й не бачачи, що шльондра підсадна.

— Ви маєте поводити себе з належною пошаною, — заговорив нарешті й начальник охорони. — Лише й того. І нічого собі робити розвагу з судового експерименту. Що тут незрозумілого?

Лаборант не прореагував. Однак репліка несподівано влучила в геть іншого чоловіка тут.

Це аж підкинуло мікробіолога, бо він бук українцем.

— Он як?! А тепер ви подумайте про повагу — мої родичі всі з жінчиного боку мають таке ж саме прізвище, на нещастя, на велике нещастя, як ота курва, яка всю оцю кашу заварила. І от тепер мою племінницю замучили в школі. Її, знаєте, як тепер називають? Знаєте — практиканточка! І так тепер буде щодня в її житті. Ви гадаєте, що вона вийде заміж, як моя жінка за мене, й змінить прізвище? Ви подумайте, чого їй тепер варто буде вийти заміж, будь воно прокляте, те слов'янське прізвище!

Він несподівано замовк, бо одразу весь знову полинув за вікно. Відсапувався туди, намагаючись просопіти шибку. Не тому, що був мікробіологом, а тому, що українцем.

Медики й охоронці втупилися би одне в одного, коли б двері тихенько не прочинилися.

— Я зробив... — тихо пролунало звідтам.

Де стомлено застібав брюки чоловік, на якого тепер дивився весь світ, застібався й не міг другою рукою десь на столі надійно притулити ту страждену пробірку.

Варта полегшено зітхнула вся.

Але не експерти. Вони в один голос замахали руками.

— Що ви наробили? — зверталися вони до шпарини. — Навіщо ж? Адже свідок нічого цього не бачив!

— Який свідок? — не врубався начальник охорони.

Медики здивовано втупилися в нього, наче це він був винуватий.

— Поясніть, — заблагали вони.

— Бачте, це діяння без свідка — позбавлене ваги. Бо гіпотетично піддослідний міг підмінити сперму на чужу, — пояснив представник колегії правочинників.

— На яку чужу? — обурювався начальник охорони.

— Та хоч би й на твою! — реготнув молодий лаборант, бо це не він прогавив, а його прогавили.

Запанувала вмить мовчанка.

Яку порушила шпарина.

— Що таке? — пролунав звідти стомлений голос великої людини.

Медики перезирнулися, а тоді найближчий з них до дверей прорік:

— На жаль. На жаль, доведеться Вам ще раз.

Ніколя де Труа

ЧОЛОВІК У ТЯЖУ

Не завадить вам знати отаку історію, що приключилася колись у Труа, в Шампанськім краї. Був собі там один добропорядний купець, чоловік молодий та веселий, і оженився він, зі сватання батька-матері своїх, на гожій і чесній дівчині, а на додачу й із чималим посагом. І любили вони одне одного палко та щиро. А ще треба сказати, що мали вони за прислугу славну дівчину, котра робила всю хатню роботу.

І ось трапилося згодом так, що купець наш почав залицятися до молодої служниці; а врешті улестив її, прихилив до себе і злягався з нею не раз і не два, та ще й так ревно, що минуло скількись там часу — і та служниця звідомила господаря, що зайшла від нього в тяж, чим наш молодий джигун був вельми вражений і засмучений. Отож одного дня подався він до свого брата в перших — лікаря, і той, побачивши, який він сумний та похмурий, став розпитувати, що за біда його спостигла. І купець відповів йому, що насправді пробуває у великій скруті.

— Та що ж таке в тебе скоїлось? — питає лікар.

— Ох, брате мій, — відказує купець, — така халепа приключилася, якої зроду не чекав. Розважився я трохи з нашою служницею, та так, що вона понесла од мене, і як моя жіночка про те прознає, то не відати мені більше добра до кінця віку, бо її батько й мати заживуть мене зі світу — вона ж бо любить мене усім серцем.

— Ото й біди? — вигукує лікар. — Ну, друже мій і брате, нема тобі про що журитися, на таку біду ми раду знайдемо.

— Ой лишенько, — бідкається купець. — Анічогісінько мені не лишається, як покластися на твою допомогу та праду, а я вже віддячу тобі за це, заплачу скільки забажаєш.

— Та не про заплату мова, — одказує йому лікар. — Річ ось у чім: замислив я одну штуку, але вдасться вона, тільки якщо ти цілковито мені довіришся. Тобі треба вернутися додому, а тоді прикинутися хворим і жалітися на біль у попереку та в животі, а дружина хай принесе мені твою сечу. А все інше полиш на мене, і я сподіваюся, що ми, з Божою поміччю, залагодимо цю справу.

Попрощався з ним купець і вернувся до себе додому, так наче й гадки ні про що не мав, а там прикинувся хворим, і бідолашна дружина, не підозрюючи ніякого підступу, заходилася лагідно втішати його та розпитувати:

— Ах, любий мій чоловіченьку, та що ж це з тобою? Де тобі болить?

— Ой, серденько, — стогне він, — либонь, смерть моя настала: у животі та попереку так пече, наче люті собаки там гризуть!

А дружина йому на це:

— Голубе мій, — каже, — треба б тобі помочитися, і я віднесу твою сечу до лікаря.

— Ой, любонько, — відказує чоловік, — і не кажи мені про це, хіба ж до того мені тепер!

Та дружина все ж таки умовила його помочитися і, гірко плачучи, понесла його сечу вченому своякові. А той, побачивши її сльози, ну розпитувати, що за біда приключилася.

— Ох, свояче, — каже вона, — здається мені, що ваш брат, а мій чоловік помирає!

— Милий Боже! — вигукує лікар. — Та не може бути! Я ж оце нещодавно з ним бачився!

Тут вона починає ридма ридати, так що й слова не може вимовити, і тільки показує йому на чоловікову сечу.

Лікар довго роздивлявся того слоїка, нюхав, а тоді й каже:

— У людини, з якої ця сеча, має дуже боліти в животі і в попереку.

— Авжеж, свояче, — потверджує молодиця, — саме ж бо на це мій чоловік і жаліється.

— Та до чого тут чоловік? — дивується лікар. — Оця сеча, що ви принесли, од вагітної жінки.

— Ні, ні, свояче, — відказує вона. — Кажу ж вам, це сеча мого чоловіка, я цього певна, бо сама бачила, як він мочився в оцей-таки слоїк.

— Та невже? — допитується він. — Так-таки на власні очі бачили і цілковито певні?

— Атож, — каже жінка, — голову собі даю відрубати.

— Ну, люба моя, тоді ось яка річ виходить: чоловік ваш у тяжу і має розродитися.

— Як?! — вигукує вона. — Та чи ж можливе отаке?

— Цілком можливе, — одказує лікар.

— То розтлумачте мені, як же це воно сталося?!

— Ану зізнайтеся, люба, чи не траплялося вам, коли ви з чоловіком забавлялись у ліжку, гоцати на ньому верхи? Кажіть щиру правду, коли хочете, щоб він із цілився!

— Ох, свояче, скажу вам щиру правду: був такий гріх, хоча лиш один раз.

— Ну, хвалити Бога, тепер усе зрозуміло, — каже лікар. — От із цього самого разу він од вас і поніс.

Тут бідолашна жінка зовсім занепала духом і ну розпитувати, чи нема якого засобу позбутися цієї халепи.

— Є, — відказав лікар. — Ось що ви маєте зробити: знайдіть якусь молоду, незайману дівчину й спробуйте намовити її переспати ніч чи дві з вашим чоловіком, і тоді він передасть їй сім'я, яке носить у собі. Воно ж бо, це сім'я, з вашого лона, ще не цілком достигло, і дитина, що має з нього вирости, ще, власне, й не живе. Отож, коли ваш чоловік переспить із дівчиною, він передасть їй цю дитину і в такий спосіб звільниться від неї.

Тулуз ЛОТРЕК (1864—1901). Ранкова гостя

Із книги XVI ст. «Великий взірець нових новел».

— Ах, свояче, друже мій! — вигукнула жінка. — Яка ж я вам вдячна за пораду! Тепер я певна, що ми, з Божою поміччю, здихаємося цієї халепи. На щастя, ми маємо в господі служницю, молоду дівчину і, здається мені, ще незайману. Дам їй десять екю й умовлю переспати з моїм чоловіком — аби тільки він одужав.

— От і добре, — каже лікар. — Тільки глядіть, щоб ніхто про це не провідав. Треба справити все тишком-нишком у вашому ж таки домі, тоді жодна жива душа нічого не знатиме. Бо якщо така справа випливе на світ, враз підуть пересуди. Мовляв, оце-то жіночка — зачереватила свого благовірного, гоцавши на ньому верхи, наче на коні! Не приведи Господи такого поголосу!

На тому й постановили.

— Тільки прошу вас, свояче і друже мій, — мовить жінка, — прийдіть і ви самі до нас та хоч трохи піднесіть дух мого чоловіка, а вашого брата.

— Та певне, сестро, — відказує лікар. — Оце зараз і піду разом з вами.

Отож і рушили вони удвох додому до неборака купця, котрий чекав на дружину у великій тривозі. А там лікар потихеньку розповів йому, про що була балачка з його дружиною і як вони домовилися, що він, аби зцілитися, має переспати з молодою служницею. Ото звеселився наш страдник! Туттаки прикликали служницю — нібито для того, щоб поправити постіль хворому, — та й утаємничили її в ту витівку, попередивши: коли господиня заведе з нею мову про таке «лікування», то їй слід для годиться трохи покомизитись, перш ніж дати свою згоду. По тому лікар оглянув хворого і пішов собі. А жінка покликала служницю до іншої кімнати і заговорила до неї так:

— Слухай-но, Жеанно, моя голубонько, потрібна мені від тебе одна послуга, і я дуже прошу вволити мою волю.

— Пані-господине, — одказує дівчина, — з любові до вас я ладна виконати будь-яке ваше веління, аби тільки воно не зачіпало моєї і вашої честі, бо якщо буде так, то я не згодна.

І каже їй тоді господиня:

— Жеанно, голубонько, ти тільки не гарячкуй. Послуга, якої мені від тебе треба, більша й важливіша, ніж ти можеш гадати. Твій господар тяжко захворів, і є лиш один спосіб зцілити його від прихованої нутряної недуги — ти маєш переспати з ним. Але не тривожся, ніякого лиха з тобою не буде.

— Боже праведний! — вигукує служниця. — І це ви, моя пані, надумали вчинити наді мною таку наругу! Та скажи мені таку річ хто інший, то саме вам годилося б одраяти мене, принаймні якщо ви жінка доброчесна. Бог свідок, я б радше в домовину лягла, аніж згрішити з паном-господарем! А що, як він мені дитину зробить? Тоді я буду геть пропаща!

— От щодо цього, Жеанно, голубонько, ти можеш не турбуватися, — каже їй господиня. — Я дам тобі десять золотих екю, і гарну сукню справлю, і заміж тебе віддам — тільки виконай моє прохання.

Нарешті, посперечавшись і покомизившись трохи, Жеанна таки здалася на умовляння господині, буцімто лише з відданості та любові до неї. І жінка одразу ж побігла до свого чоловіченька з доброю новиною. А там якраз був і лікар, котрий знову навідав хворого, аби дізнатися, як стоїть справа. І повела господиня для початку таку мову:

— Ну що, голубе мій чоловіче, як ви себе почуваєте?

— Ой, серденько, і не питайте, — відповідає їй чоловік. — Бачить Бог, помираю я.

— Ах, мій голубчику, не кажіть такого, не крайте мені серця! Хвалити Бога, ми з вашим ученим братом знайшли-таки раду на вашу недугу. Щоб ви знали, треба буде вам лишень переспати одну чи дві ночі зі служницею нашою, Жеанною.

— Ой лишенько! — забідкався вдаваний хворий. — Та як ви можете таке мені казати, я й чути цього не хочу! Бог мені свідок, нема для мене жінки, гарнішої та добрішої за вас, то як же це я візьму та й зміняю вас на іншу! Ні, краще вже мені померти, моя люба!

Як його послухати, то розливався він перед своєю дружиною ще красномовніше, ніж перед тим служниця.

— Негоже так казати, брате мій, — утрутився до розмови лікар. — Іншого засобу від твоєї недуги немає. І Господь наш не осудить тебе і не визнає за гріх те, що ти вчиниш задля зцілення свого.

— Горе мені, брате! — озвався купець. — То, виходить, і ти заповзявся поламати наш шлюб? Ось же вона, моя жіночка, котра любить мене всім серцем, усіляко догоджає і вже не знає, куди мене всадовити і як приголубити... Ні, ні, радше я таки помру!

— А я тобі ось що на це скажу, — не вгаває лікар. — Якщо ти тепер помреш, то будеш проклятий навіки і втрапиш прямісінько в пекло, бо сам заподієш собі смерть, знаючи певний спосіб, з Божою поміччю, зцілитися і не схотівши до нього вдатися. Не збагну, про що ти собі думаєш, зважуючись на таке блюзнірство!

— Ой, братику, — стогне хворий, — та я ж і за перелюб буду проклятий!

— Аж ніяк, — заспокоює його лікар. — Бог мені свідок, що не будеш, коли твоя дружина на те згодна.

— Та згодна, згодна я, чоловіченьку, — запевняє жінка.

— Ну, то знайте, що весь гріх упаде на вас двох, — мовить чоловік.

— Гаразд, — кажуть вони, — ми згодні.

— Тоді хай буде так, — розважує чоловік. — Як треба, то треба.

Отак вони всі і дійшли доброї згоди.

— А тепер, сестро, — сказав лікар, — ідіть-но до кухні та зготуйте чоловікові ситну вечерю. Тим часом я умовлю його попоїсти, та й за столом складу йому товариство.

Отож лікар із хворим добряче повечеряли. Затим лікар попрощався й пішов, а служниця лягла в ліжко до хворого, і вони пречудово збавили ту ніч, дружно заходившись кидати ножі в ціль і жодного разу не схибивши. Другого ранку лікар прийшов навідати хворого і сказав, що він починає одужувати, а той повідав йому про свої нічні забави, якими був вельми задоволений, — і обидва веселились і потішалися безмірно. Так минуло чотири чи п'ять днів, а хворий усе твердив, що в животі й попереку йому ще трохи болить. І лікар приписав йому переспати зі служницею ще одну-дві ночі, аби цілком довершити лікування.

— Ну що ж, — сказала на це простодушна дружина, — як на мене, то нехай, аби тільки він одужав.

Ось як справді добра дружина має піклуватися про свого чоловіка! Присягаюся райським благоденством, хотів би я мати стільки екю в гамані, скільки знайдеться у світі жінок, які нізащо не пристали б на таку штуку, — ручуся, грошей набралася б така прірва, що й королем Франції ставати не треба!

Отож довелося нашому страдникові спати зі служницею аж до цілковитого свого одужання, дякуючи за те тямовитому лікареві. А коли минув належний час, служницю розперло, мов діжку, і господиня її дотримала свого слова: дочекавшись, поки Жеанна розродиться, вона віддала її заміж, бо, як вона гадала, сама була призвідницею всього того.

Переклав з французької
Ладим СТАРОКІТ

З ДАЛЕКОГО МИНУЛОГО

«Пісня чистого кохання»

Поль ВЕРЛЕН (1844 — 1896)

Якщо ти звелиш, чарівна профанко,
Я забуду все, крім одного лиш —
Милувать тебе з вечора до ранку,
Якщо ти дозволиш, якщо ти звелиш,
— Щоб тобі вгодить, чарівна коханко!
Будьмо примітивні — в тім нема стида,
Будьмо як у лісі дикий олень з ланню,
Ніжності розводить нам не випада,
Вільно віддаваймось нашому паланню,
Будьмо примітивні — в тім нема стида!
І не говорім про літературу —
К чорту всіх творців, к бісу видавців,
К лиху мудреців! Знаймо лиш натуру,
Жвавих горобців вічне «ців-ців-ців»
І не говорім про літературу!
Тішитись і спати — хочеш, дорога?
Перша і остання буде в нас робота,
Вада і чеснота, слабість і снага,
І єдина думка, і одна турбота —
Тішитись і спати... Хочеш, дорога?

З французької переклав Микола ЛУКАШ

Народження

Поль був єдиною дитиною в сім'ї армійського офіцера. До його появи на світ мати народжувала тричі, але щоразу — мертвих немовлят. Тож недивно, що мати дуже любила Поля, приділяла йому весь свій час і потім, аж до смерті, оберігала його і підтримувала.

Школа

У школі Верлена завжди приваблювали хлопчики з молодших класів, з ними у нього виникала «гаряча дружба». За зізнаннями майбутнього поета, чуттєвість у ньому прокинулась у 12—13 років. Проте широке плескате обличчя з маленькими очима, схованими під густими бровами, викликало в однолітків антипатію. Його дражнили діти і не любили вчителі.

Холостяк

У сімнадцять років Поль стає постійним клієнтом повій. Тоді ж він починає виявляти пристрасть до алкоголю, найбільше полюбляючи ядучо-зелений абсент. Звичайно, широкої відомості Верлен набуває не завдяки багаторічному і розпусному життю. У двадцять два роки виходить його перша книжка — «Сатурнівські поезії», яка привертає увагу критики і читачів. Ще більшу славу приносять «Галантні святкування» (1869) та «Пісня чистого кохання» (1870).

Матільда

У 1869 році Верлен познайомився з 16-річною Матільдою Моте. Серед бруду, в якому він жив, вона видалася йому зразком чистоти, і поет закохався з першого погляду. Дівчина, засліплена його прекрасними віршами, не вважала Верлена потворним (пізніше Матільда написала, що їй пригадалася казка про «Рожеву квіточку», в якій кохання перетворює чудовисько на красеня принца).

Упродовж 10 місяців, доки вони були заручені, Верлен демонстрував доброчесність і відданість. Він писав банальні вірші, в яких оспівував ідеальне кохання. Проте одруження, яке відбулося 1870 року, досить швидко розвіяло ілюзії. «Красуня» виявилася марнославною і легковажною, отож «принц» знову перетворився на чудовисько. Верлен почав багато пити, виявляючи часом дику агресію. Одного разу він навіть намагався підпалити волосся на голові дружини, а іншого — так у гніві кинув свого новонародженого сина, що той ударився головою об стіну.

Рембо

Артюра Рембо називали геніальним хлопчиком французької поезії. Він був вродливим юнаком, який для своїх літ надто добре знав життя і писав навдивовижу оригінальні поезії. Водночас він був безнадійним хуліганом, жорстоким збоченцем і садистом, який сповідував теорію про необхідність випробовувати на собі всі форми кохання, страждань і безумства в ім'я пошуку «поетичної істини».

Він спочатку надіслав Верлену вірші, а потім, у 1871 році, і сам приїхав до Парижа — обдертий, брудний і без копійки у кишені. Спочатку Артюр жив у домі Верлена, потім, по черзі, у його друзів.

На людях вони навмисне поводилися дуже провокаційно, надаючи одне одному знаки уваги і любові. Наодинці вони влаштовували «ночі Геркулеса», займаючись тим, що самі називали «коханням тигрів». Рембо у цій грі був домінуючим партнером. Верлен вважав себе «жіночною людиною», яка шукає любові та захисту, і був зачарований «юним Казановою», в якім невідворотно поєднувалися краса, геніальність і насильство. Цей сімнадцятилітній садист одного разу навіть полоснув свого старшого товариша ножем — аби упевнитися у власній панівній ролі. Він також постійно насміхався над «подружньою респектабельністю» Верлена.

Подорож

У липні 1872 року Поль залишив сім'ю і виїхав разом з Рембо спочатку до Бельгії, а потім до Англії. Це був найщасливіший період у житті Верлена. Він багато писав. Заробляти на життя обидва поети намагалися уроками французької мови. Проте існували здебільшого на гроші, які надсилала їм мати Верлена. Кохання сина до Рембо коштувало їй 30 000 франків.

Цей гомосексуальний зв'язок тривав два роки. Поступово поети почали сваритися, оскільки Рембо набридло жити у постійній залежності. Під час п'яної сварки у липні 1873 року Верлен вистрілив у

коханця і поранив його в руку. Рембо звернувся до поліції, внаслідок чого Верлена на два роки ув'язнили — за спробу вбивства та гомосексуалізм.

Звільнення

Звільнили Верлена у січні 1875 року. Він хотів повернути кохання Рембо, але марно: той став зовсім іншим — облишив поезію і перетворився на нестримного шукача пригод. Верлен намагався знайти втіху з іншими чоловіками, часто міняючи сексуальних партнерів. І знову насильство почало чергуватися з розкаянням, тверезість — з пияцтвом. Усе це знаходило відбиток у поезії.

Люстен

У 1879 році Верлен, працюючи вчителем у провінційній школі, познайомився з дев'ятнадцятирічним студентом Люстеном Летинуа. Вродливий селянський хлопець, який своїм нахабством нагадував Рембо, прийняв знаки уваги і фінансову підтримку відомого поета. Але і цей зв'язок не приніс Верленові розради: довелося воювати за Люстена, коли той закохався у молоду англійку, потім його забрали до армії — і врешті, 1883 року юнак помер від тифу.

Смерть

Після смерті матері у 1886 році Верлен уперше від часів свого одруження повернувся до гетеросексуальних зв'язків. У ті періоди, коли він не перебував на лікуванні у якійсь лікарні, поет жив по черзі з двома старіючими повіями — Філоменою Буден і Южені Кранц. Вони були брудними і неохайними, але цілком задовольняли його сексуальні інстинкти: сварилися і лаялися з ним, стимулюючи його мазохізм, а інколи й били Верлена. Вони були жадібними й вимагали нових і нових віршів — а потім вихоплювали з рук списані аркуші паперу й бігли продавати.

Помер Поль Верлен 8 січня 1896 року на руках Южені. Вона керувала його похованням з траурною пов'язкою вдови. Потім почала жваво розпродувати все, що залишилося після поета, а гроші — пропивати, внаслідок чого і сама невдовзі померла.

Російський поет Валерій Брюсов назвав Верлена «найінтимнішим із поетів».

Артюр Рембо.

❤ ❤ ❤

Це захоплене зомління,
Це закохане томління,
Хвильні трепети лісів
У руках вітрів пестливих
І між віток шелесливих
Хор сп'янілих голосів.
О, цей шелест, шемріт, шепіт,
Воркіт, туркіт, цвіркіт, щебет,
Журкіт, муркіт, свист і писк,
Трав розмайних шевеління,
Шум води по моховинню,
По камінню плеск та блиск...
Хто ж до того всього шуму
Вплів мотив тривоги й суму,
Жаль снує душа чия?
То, напевно, ми з тобою
День прощаємо журбою,
То душа твоя й моя!

З французької переклав
Микола ЛУКАШ

GREEN*

Ось фрукти, буйний квіт, стеблини, листя, віти.
І серце ось моє, що б'ється лиш для вас.
Руками білими його не розірвіте.
Хай сяє ніжністю ваш гарний зір щораз.
Я ближче підійду, росою всенький вкритий,
Чим легіт вранішній студив моє чоло.
Дозвольте біля вас моїй утомі снити
Про торжество, яке б спочинок їй дало.
Схилю я голову на ваші юні груди.
Від ваших цілувань дзвенить ще й досі в ній.
По штормі хай вона у спокої побуде.
Ви прилягли на мить, спочину й я вві сні.

З французької переклав
Всеволод ТКАЧЕНКО

* Зелений розмай *(англ.)*.

ПОХМУРА СЕРЕНАДА

То не виє звір, не ридає сич,
То не мрець з могили, —
Я тобі крізь ніч шлю мій плач, мій клич,
Вороже мій милий!
Душу відчини, вухо приклони
До моєї пісні —
Це ж тобі бринить кожен зойк струни,
Млосний і зловісний.
Чуєш — славлю я синь твоїх очей,
Сповнену отрути,
Тонь твоїх грудей, сонь твоїх плечей,
Ангеле мій лютий!
То не виє звір, не ридає сич
В розпачі глибокім, —
Я тобі крізь ніч шлю мій плач, мій клич,
Друже мій жорстокий!
Славлю я твоє тіло наливне,
Чари всі жіночі.
О, їх аромат так п'янить мене
У безсонні ночі.
Як забуть мені крила рук твоїх
І жагучі губи?
У цілунку їх стільки мук і втіх,
Демоне мій любий!
Душу відчини, серце приклони
До моєї пісні —
Це ж тобі бринить кожен зойк струни,
Млосний і зловісний.

З французької переклав
Микола ЛУКАШ

Ф. РЕГАМЕ. Верлен і Рембо в Лондоні. Початок 70-х рр. XIX ст.

ДОРОЖНЯ ПРИГОДА

Олесь ДОРІЧЕНКО

Оповідання

Речей, окрім невеличкої валізки, в нього не було. Поклавши її на горішню полицю двомісного купе, приготувався чекати на супутника. За п'ять хвилин до відходу з'явились дві молоді жіночки, поспіхом розпрощались, і одна з них покинула вагон, а тоді помахала рукою вслід потягові.

— Може, для зручності ви помінялися б з якоюсь жінкою, — промовила вродлива супутниця.

— Та ви на мене не зважайте, — відповів він. — Я вам клопоту не завдам. Трохи почитаю в коридорі та й до самого ранку не злазитиму з полиці.

На тому й порозумілися.

Коли ж він після досить тривалої відсутності, обережно розсунувши двері, увійшов до купе, то побачив картину, яка примусила шалено забитися серце. Приміщення ледь-ледь освітлювала лише одна тьмяна лампочка, але і її було досить, щоб під зсунутою ковдрою побачити оголене тіло миловидної супутниці.

Узявши двері на заскочку, тремтячими руками стягнув з себе футболку, скинув штани і вже намірявся залізти на свою полицю, та оті пружні округлості грудей, молоде вродливе обличчя в облямівці русявого волосся, мальовничо розкиданого по подушці, — притягали з неймовірною силою, туманило зір і переймало подих... Пучечок під пахвою закликав поцілувати його, вдихнути запаху жіночого єства...

Труси надимав збуджений член, кров молотами гупала в скроні... Після миттєвого вагання припав устами, мов до живодайного джерела, до пахви... Полиново-фіалковий дух запаморочив голову, ще дужче напружив м'язи, і ще шаленіше забилося серце...

З гарячковим тремтінням торкнувся грудей, а тоді жадібно уп'явся в напіврозтулені в уривчастому віддиху уста. У відповідь відчув легенький поштовх язика... Жінка, ніби спросонку, обійняла його за шию. Діставши схвальний знак, мов ошалілий, зірвав з неї ковдру і що там ще було... Стоячи на колінах, вкривав цілунками груди, живіт, стегна, сідниці, золоторунний пагорб лобка... Її руки, мов у пропасниці, снували по його плечах, грудях, спині... Він підвівся і, схилившись над нею, повільно увійшов у її пружну, тісну, волого-розпашілу й напрочуд піддатливу піхву, відчуваючи, як вона пульсує й стискається, як всмоктує в себе його надміру збуджений пагін...

Анонім. Книжкові ілюстрації 20—30-х років XX ст. Франція

Стукіт коліс спонукав до ритму. Нестримне шаленство руху п'янило й паморочило. Мов андрогіни, що нарешті відшукали свої жадані половинки, вони злилися, з'єдналися, зрослися до судоми, до болю, до екстатичного зойку щастя... Зовсім незнайомі, а вже до щему близькі та рідні — летять не знати звідки й куди... Ні того, що було... ні того, що має статися, — лише те, що зараз, цієї миті, тепер: рожевоквітне, святе, благословенне... Мов у передсмертній агонії, вигиналися й пружились їхні тіла, аж доки одночасний

ПЕРША ШЛЮБНА НІЧ

Після того, як чоловік сягнув оргазму і затих, молода дружина ображено мовила:

— Ти не вмієш кохатися!

— Як можна робити такі висновки лише після тридцяти секунд? — обурився наречений.

ЛІНИВА

Розмовляють дві подруги:

— Коли ти зазнаєш оргазму, ти кажеш про це чоловікові?

— Ні. Чого б це я щоразу дзвонила йому на роботу!

оргазм сколихнув їх обох, струснув, зсудомив, підніс у високості і кинув звідти у вільне ширяння, ще глибше й тісніше єднаючи стерплі од насолоди тіла...

Мов у прострації, лежали вони на вузькій полиці, ще не прочнувшись від потрясіння. Струмки поту стікали по їхніх тілах, ще не встиг зів'янути його дужий пагін, ще її піхва тримала його форму, і уста зберігали віддих одне одного....

— Я не знаю, як тебе звати, але знаю одне — ти чоловік, котрого я щойно так нестерпно солодко пізнала, відчувши твою силу й ніжність, якої не відчувала ні з ким і ніколи. Я чекала на тебе все своє життя, не знаючи, хто ти й коли візьмеш мене. Я безмежно щаслива, що ти вдихнув у мене свою міць і снагу. Твоє гаряче єство ще довго розливатиметься в мені живлющими струмами...

— Не питаю і я імення твого. Знаю лише — ти жінка чарівна і пристрасна, твої душа і тіло сповнені таїни... Цей шалений поклик плоті сколихнув і здійняв нас до найвищих вершин. Сама доля кинула нас в обійми одне одному, дала скуштувати заказаного, а тому нестерпно жаданого й безумно солодкого плоду...

...Він прокинувся на своїй горішній полиці від неймовірно приємного відчуття. Вона цілувала йому збудженого пагона. Її розпущені коси струмилися по його голому тілу, лоскочучи живіт, груди, стегна... Хотів був злізти, щоб знову вдатись до любощів, та вона владним жестом зупинила його й робила далі своє діло, вправно орудуючи губами та язиком, ледь покусуючи набряклу голівку, що додавало ще більшої гостроти насолоді.. Він був на вершині блаженства, усе його чоловіче єство раювало. Вже кілька хвилин він був на грані виверження, але неймовірними зусиллями стримував себе ще і ще... аж

поки стримуватись далі не стало сили...

Вона знехотя пустила його, поцілувавши наостанок, і, мов нічого й не було, сіла до столика чепуритися: адже за годину її зустрічатиме чоловік.

Од вигадливих пестощів його трохи зморило, і він був би й не від того, щоб іще трохи подрімати. Та, зіскочивши з полиці, одягнувся і вийшов у коридор читати детектив, перед тим поцілувавши її в щічку. Він ладен був поцілувати не лише в щічку, та й не лише поцілувати... Але вона рішуче заборонила: мовляв, має показатися чоловікові в гарній формі, щоб у нього не виникло і найменшої підозри...

Не забарилися й львівські околиці зі своєю буденною метушнею та клопотами. Ранкові вулиці, магазини, автобуси, люди... Нарешті й шкляне склепіння вокзалу...

Двері купе розчинились, і з'явилася вона — горда й недосяжна амазонка. Кутиками губ зробила натяк на усмішку, і лише лукаві вогники в очах промовисто сяйнули йому. Він ступив був назустріч, та вона рішучим поглядом зупинила його і рушила до виходу. Та вже й при зустрічі з чоловіком усе ж не забула скинути оком на вікно, де стояв він — її гожий молодий супутник.

Через місяць несподівано побачив її на екрані телевізора: вона давала інтерв'ю перед своїм виступом. То ось хто його таємнича супутниця! Це надало ще більшої гостроти його спогадам й ще вище піднесло його чоловіче самолюбство. Потім вона співала — ніжно, натхненно й пристрасно, пестливо тримаючи біля уст промовистий фалос мікрофона. Він аж збудився, згадавши, як вона тримала його пагона, мабуть, подумки співаючи йому свою найкращу пісню.

Згодом, коли він кохався з жінками, то обов'язково ставив касету з її голосом — лише так він діставав задоволення. Про нього навіть поговір пішов: мовляв, якийсь чокнутий, не може кінчити без пісень отієї...

ДОРОЖНЯ ПРИГОДА

Олесь ДОРІЧЕНКО

ЩО ТАКЕ ПРЕЛЮДІЯ

— Що чоловіки мають на увазі, говорячи про прелюдію до статевого акту?

— Необхідність півгодини умовляти жінку, аби вона погодилася лягти з ним у ліжко.

КОНТРОЛЬНИЙ ПОЦІЛУНОК

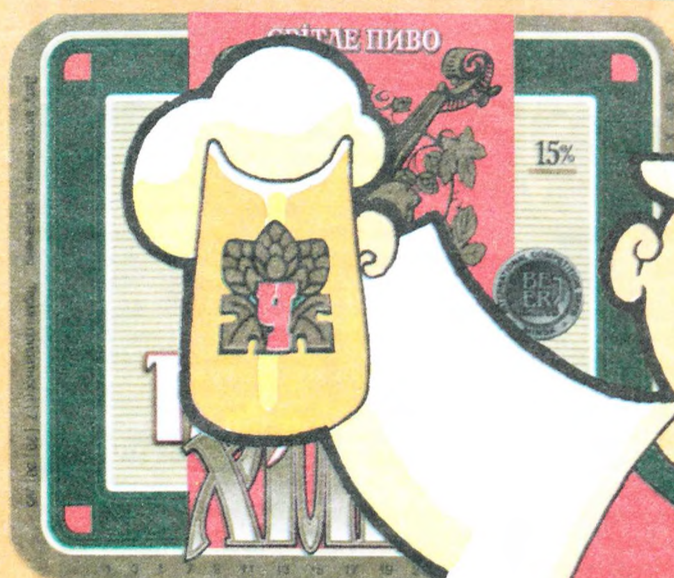
Кілер, збираючись уранці на роботу, каже дружині:

— Дай я тебе поцілую, люба. У щічку... В губки... І третій раз, контрольний, у лобик.

487/10

Найкраще у світі,
це вже не секрет, –
пиво
«Казбет»!

Діє гнучка система цін і розрахунків.

Пиво відпускається в пляшках, кегах і на розлив.

тел./факс: (0472) 63-14-10

**Україна, 257018
м. Черкаси,
вул. Громова, 146**

ДП ЧЕРКАСЬКИЙ ЗАВОД ПРОДТОВАРІВ

ЛЕЛЬ-2000: НОВІ УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ!

Шановні читачі!
Журнали «Лель» і «Лель-ревю» у 2000 році ви зможете одержувати, лише перерахувавши відповідну суму на р/рахунок редакції і надіславши нам повідомлення про поштовий переказ з чітко зазначеним прізвищем, повною адресою та сплаченою сумою.

Протягом року вийде 6 номерів «Леля» і 6 — «Лель-ревю».

Вартість одного номера кожного з журналів — 3 грн. 50 коп. Піврічна передплата коштує 10 грн. 50 коп., річна, відповідно, 21 грн. 00 коп.

Відправляючи переказ, не забудьте відзначити, який з двох журналів ви хочете одержувати.

Передплата приймається з 1 вересня до 31 грудня 1999 року.

Ви одержите таку кількість номерів, за яку заплатите.

Журнали надходитимуть передплатникам у запечатаних конвертах.

У передплатному каталозі України на 2000 рік «Леля» і «Лель-ревю» не буде.

Гроші слід надсилати на Р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва. МФО 322216, ЗКПО 21652557. Одержувач: фірма «Деркул».

Сума (для прикладу): 21 грн. Без ПДВ. Передплата «Лель»-2000 (або «Лель-ревю»-2000).

ЗУСТРІНЕМО 2000 РІК РАЗОМ З «ЛЕЛЕМ»!